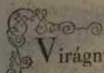


Lisznyai Kálmán.

 Virágyelven csalogányzengéssel, harmatos berek gyémántos fényében, sasszárnyon szállok napoksugarában, felleg páriámom szerelem álmában, szép leány szeme csillagsugarával, csókolva a szived dübögő dobbantát, kedves Lisznyaimhoz czigányzeneszóval!

Hejh Lisznyai Kálmán! Palóczdalok apja! madarak pajtássa! Lisznyai Kálmán kérdőjele a poésisnek. Az Isten tudja, miként magyarázzam ki magamat? hogyan ismertessem meg Kálmánunkat szives olvasóimnak, a kit definiálni vagy nem lehet, vagy lehetetlen! Hiába kutatok én akármiféle nátiót együvé, denique nem találok ée Lisznyait sehol! sehol!

Petőfi? Nem! az nem élt csillágokból. Csokonai? Dehogy! az metrummal költött, Lisznyai pedig mindenféleképen metrumtalan ember. Hát Beranger? Irt is az palóczdalokat! Hiába! Lisznyai Kálmán = Lisznyai Kálmán.

Ő nemzetünknek Petőfi után legnépszerűbb népköltője. Ő megírja számtalan szép lyrai versnek és igen sok remek balladának. Ő, ha akaija, mesterségnek veszi a versírást, és ír verset boldogra, boldogtalanra, az egész világra, még a rántott levesre is. Ő a legbizarrabb phantáziájú költő a világon! Őt olvasni a közönségnek élvezet, szigorú kritikusnak kinszenvedés, és mégis Lisznyai Kálmán munkáit olvasta boldog boldogtalan.

Tehát csakugyan kérdőjele a poésisnek.

Kálmánunk már régi költő, s első versei az Atheneumban és

Vahot Imre Divatlapjában jelentek meg. Azután nevével találkozott a közönség mindenütt. Népszerűsége nevedett, a bizarr, phantastikus versek, mint Vesuvból a láva, csak úgy pattogtak ki belőle. Azután megjelentek az első Palóczdalok, és lőn Lisznyainak hire de országos. Következének a Madarak pajtása, detto országos fogadtatás, s csak most, a legutóbbi napokban láttak napvilágot az Uj palóczdalok — szinte nagy zajjal.

Liszniai termékenysége roppant, verselése könnyű, mintha furulyázna velők. Mennyit fog még ezután írni?!

Arcsképe sokszor közöltetett már. A félország ismeri, de mivel nekem az egész országból vannak olvasóim, ime daguerreotypje.

Liszniai kedves, genialis, elragadó férfi, könnyű kis természet, borzas fekete hajjal, égő szemekkel, fityórosan öltözködve. Egész valója hű tükre költészetének, szinte oly kérdőjel levén, hogy százfélekép lehet magyarázni. Néha komor, de ritkán, legtöbbszörre élcel, anekdotizál, ha eszébe jut, verset ír az utcán is, parodizál, genialis toastokat iszik, hallatlan éllel és finomsággal tesz észrevételeket — szóval egy mozaikja a költő jellemeknek.

A hol ő van, ott multság is van. Nem gögös, s azért a fiatal írók igen szeretik; közlékeny, őszinte, s titkolódzást nem ismer. Igen érzékeny; m'dön Beöthy László meghalt, annyira megsajnálá, hogy gyöttrő láza kétszer előfogá az nap.

Liszniai Kálmán mint családapa is csupa szeretet. Nejét, kedves, derék nejét imádja, kis fiát sokszor nyilvános helyen is összecsókolgatja, s így is csak költészete működik benne, mely sokszor oly forró érzelmekkel van tele.

Szóval, Liszniai Kálmán kedves, genialis, elragadó férfi.

. . . . Milyen szívesen koczcintának kegyelmeddel ott a Komlóban!

